

להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס' 02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.

הערה: מאמר זה הינו תמלול מילה במילה של שיעור שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א. לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

ראש השנה תשפ"א

ערב טוב! חיים טובים, מה שלומכם?
אנחנו פה בשיחת נפש על ראש השנה שתכף מגיע, ושאלו אותי - איך אדם צריך להתכונן? ואיך הוא יכול לבוא מוכן לראש השנה? וגם מה לכוון בזמן התקיעות?

שמעתי הרבה דעות, ראיתי הרבה השקפות - איך צריך לבוא מוכנים לראש השנה. איך שלא נבוא מוכנים, זה אף פעם לא מספיק. יש אנשים שבאים מתים מפחד בראש השנה, יש אנשים שבאים להמליך את המלך, יש כל מיני ערבובים כאלה ואחרים... הכל טוב!

הכלל שלנו זה - מה שאמיתי זה מה שטוב. מה שאמיתי מפנימיות דפנימיות דפנימיות הלב - זו האמת. ברור ש"לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה" ו"מודה ועוזב ירוחם", אדם צריך לעשות תשובה: תשובה שלימה, תשובה לשם שמיים, תשובת כל העולמות כולם, תשובה - תשוב ה'. ה' - זאת השכינה הקדושה.

אבל חשבתי לחדש - כל אחד חושב איך לבוא לראש השנה, יום הדין, מלך מלכי המלכים "מעמיד במשפט כל יצורי עולמים". חשבתי - "עמו אנוכי בצרה". הרי צריך להידבק במידותיו יתברך. 'מה הוא חנון, מה הוא רחום' גם אתה. לחקות את המידות של הנהגתו יתברך. אז יש עניין ש-"עימו אנוכי בצרה", ה' יתברך אומר "עימו אנוכי בצרה", "בכל צרתם לו צר", מה שקשה לנו קשה לה' יתברך.

אז בעצם חשבתי שצריך לשאול את השאלה - איך ה' יתברך בא? איך הוא מתכונן לראש השנה? הרי הוא אבא שבשמיים, "ידיד נפש אב הרחמן", הוא צריך לשבת באותו יום ולגזור גורלות - מי לחיים ומי לא עלינו להיפך מהחיים. מי בצמא ומי לא בצמא, מי בעיתו ומי לא בעיתו. וה' יתברך קשה לו מאוד להמית את האדם, קשה לו מאוד. כולנו בניו של ה' יתברך. קשה לו מאוד-מאוד.

אז מה עושים? יש את הש-טן שמקטרג ורוצה... איך אומרים, 'שיחתמו לו' על מה שהוא רוצה. אז "עימו אנוכי בצרה", "עימו" - עם ה' יתברך. "אנוכי בצרה" - אני בא לשבת איתו ביחד, לנחם אותו על זה שיתברך שמו צריך עכשיו לדון את כל הבריות, ולא עלינו גם גזירות לא נעימות. מי כמוהו בעל הרחמים קשה לו, קשה לו, מאוד-מאוד-מאוד קשה לו. אז אנחנו חושבים מה קשה לנו? זה נכון - כי אנחנו בני אדם, להבדיל אין סוף הבדלות. אז אני חשבתי לחדש שצריך לחשוב כמה קשה לה' יתברך.

ולהבדיל-להבדיל-להבדיל מיליארדי הבדלות - פעם הייתי באיזה חנות ירקות וראיתי איך ממיינים שם את הירקות, מביאים ארגז של עגבניות שהם קונים בסיטונאות, למעלה הכל נראה סוג א' א' וככל שאתה יורד, לא עלינו, למטה- פחות א' א', זה הסחורה כבר לא משהו, יש למטה בכלל עגבניות בצבע ירוק שעוד בוסר.

אז עומד בן אדם שזה התפקיד שלו, רק למיין את הארגזים של עגבניות, אז את הא' א' הוא שם... שמח! יש לו עכשיו עגבניות הכי טובות. אחר כך שם את הפחות טוב, את הבינוני, עדיין הוא שמח. בסוף גם טוב - יש ירוק, בסדר... הוא עוד יבשיל. ואז הוא לוקח את אלה שהם כבר... מה אפשר לעשות עם זה? טוב... מה לעשות עם זה? אולי אפשר לעשות עם זה איזה רוטב? אז הוא שם.

ככה, להבדיל אין סוף הבדלות, בעל הרחמים בא ורואה את היהודים כל אחד. נו, מי שצדיק א' א' - איזה יופי, הוא שמח, אין בעיה זה לא מטריד אותו, הוא ישר מעביר אותו. מי שקצת פחות טוב - נו... עד שמגיע למצב שאם... מה עושים עם היהודי הזה שאין בו טעם ואין בו ריח? רחמנא ליצלן! למרות "שאפילו הפושעים שבך מלאים מצוות כרימוך" - ויש כאלה שהעיצו פנים, ויש כאלה שמרדו, ויש כאלה שעשו. מה עושים איתם? מי כמוהו יתברך יודע מה זה 'גיהנום', ומה זה 'חיבוט הקבר', ומה זה 'כף הקלע', ומה זה כל העונשים, ומה שעובר על האדם.

אבל בני אדם יש להם מידות קשות-קשות - גאווה קשה, עקשנות קשה, ועוד מידות ומידות. או שהוא מתקן אותם, או שהמידות בסוף גורמות לו לאדם לעשות כל כך הרבה עבירות ושטויות, שהוא יכול חלילה לעבור על כל התורה ככה... בלי לשים לב בכלל, רק בגלל איזה כעס, רק בגלל איזו נקמה, רק בגלל איזו שנאת חיים.

ואז באים ליום הדין - מה אבא עושה עם דבר כזה? להשאיר אותו בחיים? יתן לו עוד הזדמנות? אולי? או שאם ישאיר אותו בחיים אולי הוא ירשע יותר? אז צריך להעביר אותו? אבל עדיין הבן אדם לא הגיע זמנו, ואולי הוא צעיר, ואולי הוא יעשה תשובה? אנחנו מדברים בלשון בני אדם, אצלו יתברך הוא יודע בדיוק. אז זה - צריך למיין, מה עושים עם העגבניה הרקובה הזו? מה נעשה איתה? אפשר לעשות משהו? או שזה לפח? רחמנא ליצלן! שלא נהיה בין העגבניות הרקובות ולא הירקות, שנהיה בא' א'.

ולכן צריכים כל השנה - כל השנה להיות עימו יתברך, להיות הבנים שלו! הבנים עם המלך, הם לא חלק מהעם, הם עם המלך. אנחנו בנים של מקום צריכים להיות איתו. אם כל השנה אנחנו דואגים לאבא שבשמיים שיהיה לו טוב ויהיה לו שמח, ומשתדלים בכל הכח לעשות רצונו, ואין אדם... גם צדיק, כן? שלא יעשה טעויות, ולא יחטא, רחמנא ליצלן, אפילו משהו שבמשהו, בקטן.

בן אדם בתוך הגוף יכול לעשות טעויות, יכול להרגיש לא טוב - אז הוא לומד פחות, אז הוא לא כיוון בברכות, וכן הלאה וכן הלאה. לכולם יש יצר טוב ויצר רע, אלא אם כן הוא הרג את היצר הרע, או הפך אותו לטוב - שזה נדיר, הרוב במלחמה.

אז קודם כל לקבל על עצמנו שאנחנו נילחם בסטרא אחרא הזו, הפרטית והכללית, לא נוותר, "למען שמו באהבה" - כי זה מה שאבא רוצה. ונבוא "לב נשבר ונדכה", ונגיד: 'אבא אנחנו חיילים שלך, אנחנו איתך, אנחנו - כואב לנו שבגלל עוונותינו אתה צריך לגזור רחמנא ליצלן גזירות כואבות, היפך רצונך, כי הוא ברא את העולם כדי להיטיב עם נבראיו'.

לפעמים אין ברירה, ואם יש איזה רשע שאם הוא ימשיך - יעשה יותר גרוע, אז ההטבה זה להעביר אותו. להעביר אותו לעולם הבא, או ששמה יקבל את העונשים שלו, או שיבוא בגלגול, מה שייקבע לו. בכל אופן זה לא קל כל זה, זה לא איזו שמחה גדולה. אנחנו מצוים לבוא בשמחה, להיות בטוחים שנצא זכאים בדין בעזרת ה'. כל זה טוב, אבל... ידוע שבראש השנה בן אדם צריך לעשות תשובה - כל השנה, ובכל יום ובכל רגע, קל וחומר בראש השנה. עד כאן העניין הזה.

והעניין של התקיעות - יש אנשי קבלה יש להם את הכוונות על התקיעות, ויש את אנשי הפשט, כל אחד... אז שוב פעם - העיקר שזה יהיה אמיתי. אני הקטן חשבתי ככה: אנחנו יוצאים למלחמה וצריכים לתקוע בשופר, במלחמה.

אז "תקיעה" - זאת ההתחלה של המכה שאנחנו נותנים לאויב, נותנים לו 'תקיעה' בחומה, כן? "תקיעה" זאת ההתחלה זאת ההכרזה. זאת ההתחלה.

אחר כך, "שברים" - מתחילים לשבור את החומה של השונא - להיכנס.

בסוף "תרועה" - "תרועה" זאת כבר הסתערות - ניצחון. אז שיש "תרועה" לחשוב אנחנו: ק-ר-ע ש-ט-ן. אנחנו ב"תרועה", נכנסים "למען שמו באהבה", לא בגלל שאנחנו שווים משהו, כי נצטוונו להילחם.

ואחרי ה"תרועה" - 'תרועת הניצחון', יש את ה"תקיעה". ו"התקיעה" הזאת היא מסיימת את הפרק הראשון של התקיעות. אחר כך חוזרים עם אותן הכוונות.

ובסוף "תקיעה גדולה" זה 'דין נצח', זה הניצחון הסופי, המכה הניצחת, הסופית, כנגד היצר הרע והסטרא אחרא. ככה, לפי עניות דעתי הלא קובעת.

השנה הזו, היא שנה של גילוי - כל הנגיף הזה, זה גילוי כלל עולמי, שהי מגלה פה משהו. עדיין אנשים לא קולטים מה הי רוצה. יבוא רגע ונתחיל לקלוט בטח מה השם רוצה, הוא לא צימצם את תנאי השירות סתם, הכל בידיו - זה לא משנה מי הפיץ את זה, או היתה תאונה או לא תאונה? זה הכל ממנו יתברך. וצריכים לעשות חשבון נפש על זה. מי יודע מה יהיה ואיך יהיה?

"אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמיים" ואבא שבשמיים מושך לנו ברסן - קורה פה משהו רבתי תתעוררו! קורה משהו לא רגיל.

זהו, אלה ההרהורים הפשוטים והאמיתיים. ו"שערי דמעה לא ננעלו" - אם בן אדם מרגיש בראש השנה חשק לבכות, אומרים חכמים: זה הזמן כנראה שדנים אותו למעלה. יש את היום הראשון שזה ה'דין הקשה', השנה זה בא ממותק כי זה בשבת. ויש את ה'דין הרפה' ביום השני.

צריכים לבוא "כאיש אחד בלב אחד" - זה הכי חשוב מהכל. בביטול של האגו, של ה-'אני-אני-אני' להפוך "אני" ל"אין". לבוא לשמו - לשם שמיים, "למען שמו באהבה", לבוא לעשות את מלחמותיו, ו"כאיש אחד בלב אחד". אחדות בעם ישראל - זה מבטל את כל היכולת של הצד השני לפגוע בעם ישראל.

ובעזרת ה' תתחיל שנה חדשה וברכותיה! תשפ"א הבאה עלינו לטובה.

שיהיה לכולם כתיבה וחתימה טובה!

שנה טובה ומתוקה! שתבוא הגאולה ברחמים!

לחיים לחיים לחיים!

להתחזק! להיות שמחים!

לחיים לחיים לחיים!